

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

13 aprilie 2011 *

În cauza T-320/09,

Planet AE, cu sediul în Atena (Grecia), reprezentată de V. Christianos, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnii D. Triantafyllou și F. Dintilhac, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: greaca.

având ca obiect o cerere de anulare a deciziilor Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) prin care s-a solicitat înregistrarea reclamantei în sistemul de avertizare rapidă (SAR) prin activarea avertismentului W1a, iar ulterior a avertismentului W1b,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii E. Moavero Milanese, președinte, N. Wahl (raportor) și S. Soldevila Fragoso, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

- ¹ În scopul de a combate fraudă și orice alte activități ilegale care aduc atingere intereselor financiare ale Comunităților, Comisia Comunităților Europene a adoptat, la 16 decembrie 2008, Decizia 2008/969/CE, Euratom a Comisiei privind sistemul de avertizare rapidă pentru ordonatorii de credite ai Comisiei și ai agențiilor executive (JO L 344, p. 125). Sistemul de avertizare rapidă (SAR) are obiectivul de a asigura, în

cadrul Comisiei și al agențiilor sale executive, circulația informațiilor confidențiale cu privire la terții care ar putea constitui o amenințare la adresa intereselor financiare și a reputației Comunităților sau la adresa oricărui alt fond administrat de Comunități [considerentul (4) al Deciziei 2008/969].

- 2 SAR se bazează pe avertismente care permit să se identifice nivelul de risc pe care îl prezintă o entitate în funcție de categoriile care sunt cuprinse între W1, corespunzător celui mai scăzut nivel de risc, și W5, corespunzător celui mai ridicat nivel de risc (articolul 9 din Decizia 2008/969).
- 3 Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF), care are acces la SAR în cadrul exercitării atribuțiilor sale în ceea ce privește realizarea investigațiilor și colectarea informațiilor care au ca scop prevenirea fraudei, are, împreună cu ordonatorii de credite competenți și cu serviciile de audit intern, sarcina de a solicita introducerea, modificarea sau eliminarea avertismentelor SAR, a căror administrare este asigurată de contabilul Comisiei sau de personalul subordonat acestuia [considerentele (5)-(7) și articolele 4-6 din Decizia 2008/969].
- 4 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din Decizia 2008/969, „contabilul introduce, modifică sau elimină avertismentele SAR ca urmare a solicitărilor ordonatorului de credite delegat competent, ale OLAF și ale Serviciului de audit intern”. Articolul 6 alineatul (2) prevede că „în cazul procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice sau de finanțare nerambursabilă, ordonatorul de credite delegat competent sau echipa acestuia verifică dacă există un avertisment în SAR cel târziu înainte de decizia de atribuire”.

- 5 Articolul 10 alineatul (1) din Decizia 2008/969 prevede că OLAF „solicită activarea unui avertisment W1a atunci când investigațiile în stadiu incipient oferă motive suficiente pentru a considera că este posibil să se înregistreze constatări de fraudă sau greșeli administrative grave cu privire la terți, în special cu privire la terții care beneficiază sau au beneficiat de fonduri comunitare”.

- 6 Articolul 10 alineatul (2) din Decizia 2008/969 prevede în special că OLAF solicită activarea unui avertisment W1b atunci când investigațiile sale oferă motive suficiente pentru a considera că este posibil să se înregistreze constatări de fraudă sau greșeli administrative grave cu privire la terți, în special cu privire la terții care beneficiază sau au beneficiat de fonduri comunitare.

- 7 Articolul 16 din Decizia 2008/969 precizează că avertismentul W1 „se înregistrează exclusiv în scopuri informative și nu poate avea alte consecințe decât măsuri sporite de monitorizare”.

Istoricul cauzei

- 8 Reclamanta, Planet AE, este o societate elenă care furnizează servicii de consultanță în domeniul administrării întreprinderilor. Începând din anul 2006, aceasta este implicată, în calitate de membru a trei consorții, în trei proiecte în Siria finanțate de Comisie. Din 16 octombrie 2007, aceasta face obiectul unei investigații efectuate de OLAF cu privire la suspiciuni de nelegalitate în cadrul celor trei proiecte menționate.

- 9 În urma unei proceduri de cerere de ofertă lansate în cadrul celui de Al șaptelea program-cadru pentru cercetare și dezvoltare tehnologică, reclamanta a fost invitată de Comisie, prin scrisoarea din 18 aprilie 2008, să demareze negocieri pentru a stabili termenii finali ai unui acord de subvenționare în ceea ce privește propunerea sa de a-și asuma rolul de coordonator al unui consorțiu care se ocupa de proiectul „Advancing knowledge – intensive entrepreneurship and innovation for growth and social well-being in Europe” (denumit în continuare „proiectul AEGIS”). În scrisoarea Comisiei se arăta că eventuala subvenție din partea Comunității nu ar putea depăși un cuantum de 3 300 000 de euro și că negocierile trebuie finalizate până la 30 iunie 2008.
- 10 Derularea investigației menționate la punctul 8 de mai sus a determinat OLAF să solicite înscrierea reclamantei în SAR în două rânduri. La 26 februarie 2009, acesta a solicitat activarea avertismentului W1a, iar la 19 mai 2009, a solicitat activarea avertismentului W1b. Înregistrările au fost efectuate la 10 martie și la 25 mai 2009.
- 11 La 27 februarie 2009, Comisia a trimis reclamantei acordul de subvenționare negociat (denumit în continuare „acordul”) pentru ca aceasta din urmă, precum și ceilalți membri ai consorțiului din care face parte să îl semneze. La 11 martie 2009, reclamanta a restituit Comisiei acordul semnat, pentru ca aceasta să îl semneze la rândul său.
- 12 La 4 iunie 2009, Comisia a informat reclamanta prin poștă electronică despre suspendarea procesului de semnare a acordului până la îndeplinirea unei condiții suplimentare, și anume deschiderea de către reclamantă a unui cont bancar blocat prin care aceasta ar dispune numai de partea din avansul care îi revenea potrivit acordului, în timp ce restul avansului ar fi plătit direct de bancă celorlalți membri ai consorțiului. În mesajul trimis prin poșta electronică se arăta că impunerea acestei noi condiții era

generată de un eveniment neașteptat, și anume înregistrarea reclamantei în SAR, prin activarea avertismentului W1a, respectiv, ulterior, a avertismentului W1b.

- 13 Întrucât reclamanta a convenit cu banca sa ca aceasta din urmă să se angajeze să transfere, de la primirea avansului care trebuia plătit de Comisie, fiecărui membru al consorțiului cuantumul care îi revenea, Comisia a semnat acordul la 3 iulie 2009.

Procedura și concluziile părților

- 14 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 14 august 2009, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 15 Printr-un act separat depus la grefa Tribunalului la 9 noiembrie 2009, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 16 La 5 ianuarie 2010, reclamanta a depus observații cu privire la excepția de inadmisibilitate.

17 Prin cererea de sesizare a instanței, reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea celor două decizii ale OLAF din 26 februarie și din 19 mai 2009, de care a luat cunoștință la 4 iunie 2009 și prin care s-a solicitat înregistrarea sa în SAR, prin activarea avertismentului W1a, respectiv, ulterior, a avertismentului W1b;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

18 Prin intermediul excepției de inadmisibilitate, Comisia solicită Tribunalului:

— declararea inadmisibilității acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

19 În observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, reclamanta solicită Tribunalului să respingă excepția de inadmisibilitate și să declare admisibilitatea acțiunii.

În drept

- 20 În temeiul articolului 114 alineatele (1) și (4) din Regulamentul de procedură, la solicitarea uneia dintre părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra excepției de inadmisibilitate fără a intra în dezbateră fondului. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit de înscrisurile de la dosar și că nu mai este necesară deschiderea procedurii orale.

Cu privire la obiectul litigiului

- 21 Cu titlu preliminar, trebuie să se constate că, deși reclamanta a solicitat în mod formal în concluziile sale anularea deciziilor OLAF din 26 februarie și din 19 mai 2009 prin care s-a solicitat înregistrarea sa în SAR, din conținutul cererii introductive rezultă în mod clar că aceasta are ca obiect și deciziile de activare a avertismentelor W1a și W1b.
- 22 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții, precum și al articolului 44 din Regulamentul de procedură, cererea de sesizare a instanței trebuie să indice în special obiectul litigiului și să cuprindă concluziile reclamantului. În plus, potrivit jurisprudenței, concluziile trebuie să fie prezentate în mod precis și neechivoc, întrucât, în caz contrar, Tribunalul ar risca să se pronunțe *infra* sau *ultra petita*, iar drepturile pârâtului ar risca să fie încălcate (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 14 decembrie 1962, Meroni/Înalta Autoritate, 46/59 și 47/59, Rec., p. 783, 801).

- 23 Cu toate acestea, identificarea actului atacat poate rezulta în mod implicit din mențiunile reluate în cererea introductivă și din ansamblul argumentării sale (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 7 februarie 1994, PIA HiFi/Comisia, C-388/93, Rec., p. I-387, punctul 10). S-a statuat de asemenea că o acțiune îndreptată în mod formal împotriva unui act care face parte dintr-un ansamblu de acte care formează un tot ar putea fi considerată ca îndreptată, în măsura în care este necesar, și împotriva celorlalte (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 2 martie 1967, Simet și Feram/Înalta Autoritate, 25/65 și 26/65, Rec., p. 39, 53).
- 24 În speță, din articolele 4 și 5 din Decizia 2008/969 rezultă, pe de o parte, că, în cadrul SAR, distincția realizată între cererea de activare a unui avertisment și activarea sa este de natură pur administrativă și urmărește să centralizeze și să standardizeze administrarea tehnică a sistemului menționat și, pe de altă parte, că, în cadrul acestui sistem, cererile de activare a unui avertisment sunt urmate de avertismente efective fără a fi efectuată o examinare pe fond.
- 25 Astfel, dacă sarcinile legate de administrarea SAR, precum înregistrarea, modificarea sau eliminarea avertismentelor în SAR, sunt atribuite unui serviciu unic din cadrul Comisiei, și anume contabilului Comisiei sau personalului subordonat acestuia, în Decizia 2008/969 se prevede că la baza unor astfel de măsuri stau condiții care sunt cercetate și analizate în cadrul diferitelor servicii ale Comisiei (ordonatorul de credite delegat competent, directorul general sau directorul OLAF sau al Serviciului de audit intern), care au obligația să comunice contabilului concluziile lor în ceea ce privește necesitatea unei măsuri, acesta fiind obligat să execute măsura solicitată. Rezultă că, din punctul de vedere al entității înregistrate în sistemul menționat, cererea având ca obiect activarea unui avertisment și avertismentul efectiv constituie un ansamblu de acte care formează un tot.
- 26 Pe de altă parte, în cadrul excepției de inadmisibilitate, Comisia pleacă de la premisa că deciziile de activare a avertismentelor W1a și W1b sunt atacate și fac obiectul litigiului, în pofida concluziilor formale ale reclamantei care privesc cererile formulate de OLAF de a o înregistra în SAR. Astfel, în cadrul excepției menționate, aceasta invocă numai argumente care urmăresc să demonstreze că deciziile respective nu

constituie acte atacabile. Rezultă că Comisia nu s-a înșelat cu privire la intenția reclamantei de a solicita anularea deciziilor de activare a avertismentelor menționate și că, prin faptul că și aceste decizii fac obiectul litigiului, nu se va aduce atingere dreptului său la apărare.

- 27 Prin urmare, având în vedere jurisprudența citată la punctele 22 și 23 de mai sus și ținând seama de situația de fapt concretă care se află la originea litigiului, trebuie să se considere că acțiunea, îndreptată formal împotriva deciziilor OLAF din 26 februarie și din 19 mai 2009 prin care s-a solicitat înregistrarea reclamantei în SAR, trebuie considerată ca fiind îndreptată, în măsura în care este necesar, și împotriva deciziilor de activare a avertismentelor W1a și W1b (denumite în continuare, împreună, „actele în litigiu”).

Cu privire la excepția de inadmisibilitate

Argumentele părților

- 28 Reclamanta arată, atât în cererea de sesizare a instanței, cât și în observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, că actele în litigiu au produs efecte juridice obligatorii și, întrucât au modificat situația sa materială și juridică, au adus atingere intereselor sale.
- 29 Mai întâi, reclamanta susține că actele în litigiu au întârziat considerabil semnarea acordului. Aceasta ar fi determinat costuri suplimentare pentru ea, întrucât ar fi fost

obligată să modifice calendarul de executare a acordului și să recurgă la un contract de împrumut pentru a face față constrângerilor cauzate de neplata avansului promis de Comisie. Aceasta pretinde de asemenea că a început să își furnizeze serviciile de la 1 ianuarie 2009, astfel cum era prevăzut în urma negocierilor și cum fusese aprobat de Comisie, și, în consecință, a suportat obligații de natură financiară.

30 Potrivit reclamantei, actele în litigiu au determinat de asemenea impunerea condiției referitoare la un cont bancar blocat, ceea ce nu fusese prevăzut la momentul negocierilor care se desfășuraseră și fuseseră încheiate înainte de adoptarea actelor menționate.

31 În plus, reclamanta arată că actele în litigiu sunt atacabile în măsura în care au modificat situația sa materială. În această privință, reclamanta afirmă că întârzierea în semnarea acordului, precum și restricția impusă în ceea ce privește distribuirea avansului plătit în contul acesteia au adus atingere renumelui său, punând-o într-o situație delicată în raport cu ceilalți membri ai consorțiului din care făcea parte, cărora a fost obligată să le explice comportamentul Comisiei. Potrivit acesteia, actele în litigiu au afectat și poziția pe care o ocupa înainte de adoptarea actelor în litigiu, și anume atât pe cea de „adjudecatar” al proiectului, cât și pe cea de coordonator al consorțiului, reducând această poziție la un rol de „adjudecatar” al proiectului și de coordonator al consorțiului sub condiție.

32 În susținerea excepției de inadmisibilitate, Comisia afirmă că actele în litigiu sunt prin natura lor inatacabile printr-o acțiune în anulare, întrucât sunt simple măsuri de informare internă și de prudență. În această privință, Comisia face trimitere la jurisprudența Curții potrivit căreia măsurile de ordin intern care nu produc efecte juridice în afara sferei administrației comunitare nu ar face obiectul unui control de legalitate în temeiul articolului 230 CE. Pe de altă parte, aceasta arată că actele în litigiu reprezintă o simplă manifestare a comportamentului prudent pe care trebuie

să îl urmeze înainte de a încheia un contract având ca obiect resurse financiare ale Uniunii.

33 Potrivit Comisiei, deși este adevărat că înregistrarea reclamantei în SAR a creat obligații sporite de control pentru ordonatorii de credite competenți, reclamanta nu a demonstrat că actele în litigiu produsese ră efecte juridice în privința sa, aducând atingere drepturilor sale sau impunându-i noi obligații. În această privință, Comisia respinge ideea potrivit căreia întârzierea în semnarea acordului ar produce un efect juridic. Potrivit acesteia, o astfel de întârziere apare frecvent în mediul de afaceri, în care părțile resimt necesitatea de a-și proteja interesele, și, pe de altă parte, o astfel de întârziere s-a produs deja în speță, în cadrul soluționării altor probleme. Prin urmare, întârzierea în discuție nici nu ar fi creat obligații pentru reclamantă, nici nu ar fi adus atingere drepturilor sale în sensul jurisprudenței referitoare la acte care pot face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 230 CE.

34 Comisia arată de asemenea că nu există o legătură directă de cauzalitate între, pe de o parte, actele în litigiu și, pe de altă parte, faptul că reclamanta a recurs la un împrumut bancar și că aceasta a fost împiedicată să efectueze plăți în avans către ceilalți membri ai consorțiului. Potrivit Comisiei, faptul că reclamanta a recurs la un împrumut bancar a fost mai curând cauzat de graba acesteia de a efectua cheltuieli înainte de semnarea acordului și nu este o consecință a actelor în litigiu. De asemenea, soluția convenită în final care privește plata avansului către ceilalți membri ai consorțiului ar fi rezultatul unor „consultări-deliberări” între Comisie, reclamantă și băncile sale și nu ar fi constituit un „efect automat” al actelor în litigiu.

35 În plus, Comisia arată că cerința potrivit căreia reclamanta nu putea să administreze plata avansului către ceilalți membri ai consorțiului o exonera pe aceasta de o obligație și, în consecință, nu poate fi considerată un prejudiciu.

- 36 În sfârșit, Comisia apreciază că întrebările adresate reclamantei de către ceilalți membri ai consorțiului cu privire la întârzierea în semnarea acordului și răspunsurile date la întrebările menționate nu produc efecte juridice pentru aceasta.

Aprecierea Tribunalului

- 37 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, acțiunea în anulare poate fi exercitată în privința oricăror dispoziții adoptate de instituții, indiferent de natura sau de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice. În special, sunt considerate atacabile, în sensul articolului 230 CE, toate măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația sa juridică (Hotărârea Curții din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639, punctul 9, și Hotărârea Curții din 17 iulie 2008, Athinaïki Techniki/Comisia, C-521/06 P, Rec., p. I-5829, punctul 29).
- 38 În schimb, sunt inadmisibile acțiunile îndreptate împotriva actelor care constituie pentru administrație numai măsuri de ordin intern și care, în consecință, nu creează niciun efect în exteriorul acesteia (a se vedea Ordonanța Curții din 4 iunie 1986, Groupe des droites européennes/Parlamentul European, 78/85, Rec., p. 1753, punctele 10 și 11, și Hotărârea Curții din 9 octombrie 1990, Franța/Comisia, C-366/88, Rec., p. I-3571, punctul 9 și jurisprudența citată). În susținerea excepției de inadmisibilitate, Comisia se întemeiază pe această ultimă jurisprudență și arată că actele în litigiu nu sunt atacabile, întrucât constituie simple măsuri de informare de ordin intern.
- 39 În această privință, trebuie subliniat că faptul că administrația efectuează o prelucrare a datelor în scopuri exclusiv interne, în special prin reunirea acestor date, prin

gestionarea și prin utilizarea lor, nu exclude în niciun caz ca astfel de operațiuni să poată aduce atingere, în sensul jurisprudenței citate la punctul 37 de mai sus, intereselor particularilor. Existența unei astfel de atingeri depinde, astfel, de mai mulți factori, în special de natura datelor prelucrate, de finalitatea specifică a prelucrării menționate, de consecințele exacte pe care le poate genera această prelucrare și de conformitatea dintre, pe de o parte, finalitatea și consecințele prelucrării în discuție și, pe de altă parte, dispozițiile aplicabile care delimitează competența administrației.

40 În ceea ce privește ultimul element menționat mai sus, Tribunalul constată că Decizia 2008/969, pe care se întemeiază actele în litigiu, nu face trimitere la nicio dispoziție de drept primar sau derivat care atribuie în mod explicit Comisiei competența de a crea, de a pune în aplicare și de a administra o bază de date referitoare la persoanele fizice sau juridice bănuite că ar reprezenta un risc pentru interesele financiare ale Uniunii. Deși considerentul (3) al Deciziei 2008/969 face trimitere la Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198, denumit în continuare „Regulamentul financiar”), se impune constatarea că articolul 95 din regulamentul menționat, în versiunea aplicabilă situației de fapt din speță, prevede numai crearea unei baze de date centrale care să includă persoanele fizice sau juridice care nu pot beneficia de finanțare din partea Uniunii întrucât sunt insolabile, au fost condamnate pentru o greșeală gravă în conduita profesională sau au săvârșit o infracțiune care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii.

41 Deși reclamanta nu a invocat vreun motiv în această privință, necompetența autorului actelor în litigiu constituie un motiv de ordine publică ce trebuie invocat, ca atare, din oficiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 28 ianuarie 2003, Laboratoires Servier/Comisia, T-147/00, Rec., p. II-85, punctul 45, și Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2010, Comisia/Putterlie-De-Beukelaer, T-160/08 P, Rep., p. II-3751, punctul 61).

- 42 Prin urmare, pentru a examina dacă actele în litigiu sunt afectate de necompetență *ratione materiae*, se impune, tocmai din acest motiv, examinarea conținutului acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 13 noiembrie 1991, Franța/Comisia, C-303/90, Rec., p. I-5315, punctul 10, și Hotărârea Curții din 20 martie 1997, Franța/Comisia, C-57/95, Rec., p. I-1627, punctul 9).
- 43 Totuși, pentru a se pronunța cu privire la excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie și presupunând în acest stadiu că instituția menționată este abilitată să efectueze prelucrările de date pe care le implică actele în litigiu, trebuie să se verifice dacă avertismentul în SAR referitor la o entitate, în special din categoria W1, este o operațiune care privește numai raporturile dintre un superior ierarhic și subordonații săi și ale cărei efecte se limitează la sfera internă a instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii.
- 44 În această privință, din articolul 6 din Decizia 2008/969 reiese că, în cadrul angajamentelor bugetare, precum și în cadrul procedurilor de atribuire de contracte de achiziții publice sau de subvenții, ordonatorii de credite competenți din cadrul Comisiei au obligația de a verifica dacă în SAR există vreun avertisment care privește entitățile candidate. Atunci când se întâmplă acest lucru, articolele 15-17 și 19-22 din Decizia 2008/969 autorizează și impun ca împotriva entității respective sau a proiectului vizat de către contabilul sau de către ordonatorii în cauză să fie adoptate măsuri specifice. Prin urmare, ținând seama de obiectivul inerent al Deciziei 2008/969, și anume cel de a proteja interesele financiare ale Uniunii în cadrul executării măsurilor bugetare, impactul avertismentului în SAR care privește o entitate, chiar din categoria W1, nu se poate limita la interiorul instituțiilor, organelor, agențiilor și oficiilor Uniunii, ci un astfel de avertisment afectează în mod necesar raporturile dintre ordonatorii de credite în cauză și această entitate.
- 45 Deși articolul 16 din Decizia 2008/969, potrivit căruia „[u]n avertisment W1 se înregistrează exclusiv în scopuri informative și nu poate avea alte consecințe decât măsuri sporite de monitorizare”, este mai puțin coercitiv decât articolele 15, 17 și 19-22 din decizia menționată, din modul de redactare a articolului 16, precum și din structura

acestei decizii reiese că prin constatarea unui avertisment W1 se creează în realitate o obligație pentru ordonatorul de credite vizat de a adopta măsuri sporite de monitorizare, aspect care, pe de altă parte, este recunoscut de Comisie în cadrul excepției de inadmisibilitate. Astfel, un avertisment W1 și-ar pierde orice utilitate dacă ordonatorul în cauză, care este informat cu privire la existența unor suspiciuni de fraudă sau a unor greșeli administrative grave (a se vedea articolul 10 din Decizia 2008/969), nu ar fi obligat să asigure măsuri sporite de monitorizare.

- 46 În speță, obligația care rezultă din actele în litigiu pentru ordonatorul de credite vizat de a adopta măsuri împotriva reclamantei poate fi dedusă în mod clar din conținutul mesajului trimis prin poșta electronică acesteia din urmă de Comisie la 4 iunie 2009. În acest mesaj, agentul însărcinat cu dosarul referitor la atribuirea proiectului AEGIS a informat reclamanta că, deși semnarea acordului fusese suspendată și fusese impusă o condiție suplimentară, acest lucru era cauzat de avertismentul care o privea, iar serviciul său nu avea nicio legătură.
- 47 Prin urmare, întrucât s-a dovedit că actele în litigiu produsese în mod efectiv efecte în afara sferei interne a Comisiei, trebuie să se examineze dacă acestea pot fi considerate efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantei, modificând în mod distinct situația sa juridică.
- 48 În această privință, trebuie arătat că entitățile care solicită utilizarea unor resurse financiare ale Uniunii sunt afectate de un avertisment în SAR în măsura în care, pentru a-și putea urmări interesele financiare, sunt obligate să se adapteze condițiilor sau măsurilor sporite de monitorizare, care le sunt specifice, impuse de ordonatorii de credite vizați. Astfel de condiții și de măsuri de monitorizare pot lua forma unor noi obligații contractuale și a unor sarcini economice neprevăzute sau, precum în speță, a unor repercusiuni asupra organizării interne a unui consorțiu din care acestea fac parte.

- 49 În speță, de la momentul înregistrării în SAR prin activarea avertismentului W1a, reclamanta s-a aflat într-o poziție defavorabilă în raport cu cea în care se afla în perioada anterioară adoptării actelor în litigiu, întrucât, astfel cum s-a constatat la punctul 45 de mai sus, Comisia era obligată să impună condiții sporite de monitorizare. Această modificare a situației juridice a reclamantei este demonstrată de mesajul din 4 iunie 2009 trimis de Comisie prin poșta electronică și din schimbul de corespondență care a urmat, din care reiese că, pentru a putea încheia contractul având ca obiect proiectul AEGIS, reclamanta era obligată să renunțe la a administra repartizarea avansurilor între membrii consorțiului din care făcea parte.
- 50 Mai exact, în mesajul său din 4 iunie 2009, Comisia a arătat că o problemă neprevăzută, și anume avertismentul în SAR referitor la reclamantă, a condus la suspendarea semnării acordului și a detaliat măsurile pe care reclamanta trebuia să le întreprindă pentru a îndeplini noua condiție pe care i-o impunea pentru a semna acordul.
- 51 Din considerațiile de mai sus rezultă că actele în litigiu au afectat marja de negociere a reclamantei, organizarea în cadrul consorțiului și, prin urmare, disponibilitatea sa de a încheia în mod efectiv proiectul AEGIS. A nu recunoaște reclamantei posibilitatea de a beneficia de un control jurisdicțional în ceea ce privește materialitatea elementelor care constituie fundamentul actelor în litigiu nu poate fi compatibil cu o Uniune de drept.
- 52 Acest lucru este cu atât mai adevărat dacă se ține seama de faptul că Decizia 2008/969 nu prevede niciun drept al persoanelor fizice sau juridice de a fi informate și cu atât mai puțin de a fi ascultate înainte de înregistrarea acestora în SAR prin activarea avertismentelor W1, W2, W3, W4 și W5b. Desigur, o persoană care dintr-un motiv sau altul este informată cu privire la înregistrarea sa în sistemul menționat poate, conform articolului 8 alineatul (2) litera (b) din Decizia 2008/969, să solicite corectarea datelor care o privesc. Cu toate acestea, decizia de a efectua o astfel de corectare se întemeiază în totalitate pe aprecierea discreționară a administrației, și anume a serviciului care a solicitat înregistrarea acestei persoane în sistemul respectiv.

- 53 În sfârșit, trebuie subliniat că actele în litigiu nu ar putea fi considerate acte intermediare și preparatorii neatacabile. Astfel, nu numai că acestea îndeplinesc condițiile juridice ale actelor atacabile (a se vedea punctele 44-48 de mai sus), ci constituie de asemenea finalul unei proceduri speciale, și anume înregistrarea unei entități într-o listă de „avertizare” fără ca aceasta să fie ascultată cu privire la cauzele înregistrării menționate, și distincte de deciziile prin care sunt executate diversele cerințe specifice prevăzute de Decizia 2008/969 (a se vedea în acest sens Hotărârea IBM/Comisia, citată anterior, punctul 11).
- 54 Din toate considerațiile de mai sus rezultă că Comisia nu susține în mod întemeiat că cererea introductivă este inadmisibilă.
- 55 În consecință, se impune respingerea excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 56 Articolul 87 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că în hotărârea sau în ordonanța prin care se finalizează judecata se dispune cu privire la cheltuielile de judecată.
- 57 În acest stadiu al procedurii, cererea privind cheltuielile de judecată trebuie soluționată, așadar, odată cu fondul.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

dispune:

- 1) Respinge excepția de inadmisibilitate.**

- 2) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Pronunțată la Luxemburg, la 13 aprilie 2011.

Grefier

E. Coulon

Președinte

E. Moavero Milanesi